

گل بنگلزئی نافسانہ غاتا کتاب، دڑداتا گواچی، ناجاچ اس

An Analysis of Darhd ata Guachi, a short story book of Gul Bangulzai

Mir Hazar Khan

Sub accountant, district account office Noshki Balochistan.

DOI: <https://doi.org/10.54781/abz.v13i1.271>

KEYWORDS

Revolution,
Literature,
Village Life,
Fictions,
Darhd ata
Guachi,
Gul Bangulzai.

ABSTRACT

When the industrial revolution and progressive tendencies in the nineteenth century influenced every sphere of life, literature could also not escape such trends. At that time, fiction (short story) was introduced as a new genre in literary world and soon it managed to generate a distinction. Like the other languages of the world, fiction writers of Brahui literature also effectively adopted this genre. Among the pioneer Brahui fiction writers, the name of Gul Bangulzai is also well known who initiated the fiction writing. The effects of the progressive literary movement can be seen in his fiction writings. Gul Bangulzai in his book of fiction, Darhd ata Guachi, centralized the topic on the problems of ordinary individuals and lower class of the region. The book was first published in 1984, thus, standing the second book in Brahui literature after Dr. Taj Raisani's book, Anjeer na Phul. In, Darhd ata Guachi, Gul Bangulzai mainly reflected the problems of village life in a unique manner. Gul Bangulzai skillfully identified the problems of farmers, laborers, women, shepherds, and gypsies. Additionally, the themes also include poverty, starvation, the hardships of weather, cruelties of higher class, the culture and traditions of people of Baluchistan, and their mentality. The fiction also depicted the stunning natural landscapes of this region. In the fictions of Gul Bangulzai frustration, deprivation, helplessness, cruelties, and poverty are observable. However, ultimately, the message it conveys that after the dark night there is a dawn of new morning and hope which is another distinguished beauty of the fictions of Gul Bangulzai, bestows him a unique status in Brahui literature wherein most fictions revolves around the complications of village life.

Book Review

Type.

Received: November 17, 2021; Accepted: December 18, 2021; Published: December 25, 2021

مسونے - ہنداسوب آن اوتیناراج تون تفوک خننگک - ایلو
داہیت راست اے کہ ننا خلکت پہوالی مسونے
یاداسکانے ارے - ہرافتا زندانا بلا بشخ اسپ
وہٹ، مالدار، کشت و کشار مسونے -
اگہ نن تینا ادب نا جاچ اے ہلینہ توننادب نازی
آہم خلقی زندانا اثرات آک سفاپاش پاش خننگرہ -

چائنداری (Introduction)

ہراوخت آن گل بنگلزئی نافسانہ غاتا جاچ اے
ہلینہ توننا مونا داہیت پاش مریک کے اونا افسانہ غاتے ٹی
ننے حقیقت نگاری تون اوار خلقی وئیل آتا درشانی زیات
نظر بریک، داناسوب آتے ٹی بلاسوب دادمے اونا تعلق خلق
آن ارے - اوتینا زند نا بنائی او بلا دور اے خلق یا خلقی آ
مخلوق تون گداریفینے - اونا مشاہدہ اونا خڑکی خلق تون

گل بنگلزئی زندانا چراغ، حاجی

مراد، شیر نال آلمہ، انسان

نانصیب، کاندید، ناگمان نائک،

پوشکنا پناک، سنجدا نا پھل،

الکیمسٹ، غریبی نا گناہ،

دا کتاب آتے ترجمہ کرینے۔ اوژان

بیدس گل بنگلزئی ناپاپنگ نادر

اٹ کہ دا وخت آکم وود بیست

کتاب شینک مسنو۔

(Fayyaz, 2015, p. 27)

داڑے ننا مسخت افسانہ او افسانہ نا اجزائے ترکیبی اونانکنیک یا افسانہ غاتے ٹی لَس سرحال آک افس نین داڑے بیرہ دا کوشست اے کریٹن کہ گل بنگلزئی نافسانہ غاتے ٹی راجی وئیل اوراجی وئیل آتیٹی خلقی زندانا وئیل آک انت او؟

افسانہ ناراجی وئیل آتے تون سیالدری

افسانہ ٹی نہ بیرہ زندانا وئیل آتا چاچ ہلنگ اک بلکہ افسانہ زندانا ترجمان ہم مریک۔ ہراوخت آن گل بنگلزئی نافسانہ غاتے ہرینہ تو اونا افسانہ غاتیٹی ننے ننا راج نا، زندانا وئیل آک پیداوار نظر بیرہ۔ گل بنگلزئی ننا راج ناہمو افسانہ نگار اے کہ اونا افسانہ غاک لول سران یا اونا سرحالاک داڑے انا مخلوق نازندان الوکو۔ ہراتے ٹی اسہ بلو کچ اس خلقی زندانا دامون ایمون پیری خلیک۔

گل بنگلزئی نافسانہ غاتا بابت نادر قمرانی ”دژد آتا گواچی“ پنی آکتاب اٹ نوشتہ کرینے کہ:

گل صاحب بزغر، شوان، پوریا گراو پھوالی االس نا فرزند اسے۔ او اولسی زندانا کلمے ڈکھ وئیل آتیان سرپندے۔ اولس ناہرڈ کھ اونا ڈکھے، ہررنج اونا چندنا اے۔ ہر وئیل اونادی آن گدرینگک۔ اتے کہ او اولس نا، اولس اونالے۔ او جاگہ سیکرے ورناتون سنگت اے سیل ناچلی آتن تیٹی بزغر وکشار گراتون دیر تورک۔ نن تیٹی اہڑ نا پتک ترو کا دے تیٹی اوتے تون لاب لائی کیک۔ شوان

تیتو مالے خوافک۔ پوریا گراتون خواری کشیک۔ پھوال آ تون ہمپ وپٹ ٹی سنگت اے۔ پرویرف، روہواو گوریچ نا مصیبت آتے اوفتون اوار سنگک۔ تینا اولس تون ہر سختی وسوری ٹی سنگت اے۔ داگُل زمین نا باتی تاڈردو وئیل تیٹی شریکے۔ اوفتا خوشی تیٹی ہم اوارے۔ اونا خن آن اولسی اوراجی زندانا ہچو کُنج و کونہ اس ہم اودیم اف۔ وراج نابدانگا رسم و دوداتے ختم کنگ نارندت تمانے۔ او اولس نا سراتی و سرحالی اے خواہیک۔ (Kambrani, 2013, pp. 10–11)

گل بنگلزئی نا آگہ افسانہ ”خلق نامیر“ ناچاچ ہلنگے تو اوٹی ہم راج نا ورناتاراج آن اوراج نا باتی تان نہ بیرہ بے چکاری نا وئیل ننے نظر بریک۔ اوڑتون اوار خلکت نا حق آتے غضب کرو کا بوتار یا اوتا مارتا تینا زند اے خوشحال کنگ تون اوار بزغر، لاچار آ مخلوق اے شیف خلنگ او اوتا استحصال کنگ تون اوار اوتے کسر آن چمپ شاغنگ نا وئیل آتا درشانی ننے نظر بریک۔ گل بنگلزئی ناہچ افسانہ غاتے ٹی ننے دا ڈیہہ و دا ڈیہہ نا باتی تا ڈکھ وئیل، نت شپادی، گڑتی، فریشانی، بے برابری تون ننے نظر بیرہ ولے ہراوڑٹی تینا زیات افسانہ غاتے ٹی خلقی مخلوق نازندان وئیل آتے تون ہستی ہیسونے اونا دا کوشست آک تینا مٹ تینٹ او۔

گل بنگلزئی نافسانہ غاتا چاچ اے ہلنگ آن پد نن دا پاننگ کینہ کہ، گل بنگلزئی راج نا جوانی گندہی تا باز خوڑتی اٹ چاچ اے ہلیسہ تینا نوشت آتے ٹی تینا تجربہ او علمی گشاد ناسوب آن اوفتازی آ باز گچین او انداز اسے ٹی قلم چست کرینے۔

گل بنگلزئی نافسانہ غاتا خوبی دادے کہ خوانو کا اے ہندن محسوس مریک کہ دا کنایا کنادامون ایمون نا کسہ یا واقعہ اسے ہرا کنا خن تیان اودیم مسونے۔ گل بنگلزئی اے نن تینا بزغر، شوان، پھوال، خواری کش آ مخلوق نا افسانہ نگار پاننگ کینہ۔ اونا کمال او گشاد دادے کہ اونہ بیرہ تینا افسانہ غاتے ٹی راج نا خلقی وئیل آتے بیدس خلیس آن بیان کیک بلکہ اوزور اور آتہ غاتا زور آوری اے ہم شیف خلیسہ۔ شیف نا خلکت اے جوزه او ہمت تریسہ سوچنگ آہم مجبور کیک۔

بلسم (افسانہ) ٹی بزرغ ناروئل آک

گل بنگلزئی تینا کتاب دژ داتا گواچی نابلسم
پنی آفسانہ ٹی غفور پنی او بزرغ اسے زنداندارہ کشی امے
داوڑ کریسہ نوشتہ کرینے،

بیلچہ لخوا، غفور پالیز نا داچری آن ائے چری آدریکسہ
کوٹعاتے دیر تسکہ۔ شلوار لانچوک نت شپاد، ٹوپ نا
مٹڈس کاٹماہے وڑتخوک دانگ اینگ دُ دینگاکہ۔ کوس
ناتہ بٹن آک کشکوک۔ جیب نہ اسہ کُنڈان توڑنگوک
شیف لڑونج، ذی خچ آستونک آک لانچوک ولے
سروشک او کوپہ آتیاں کوکڑو کروک اسکہ۔ غفور نا
نت کڑی آن دترچر خید آک موناتہ قطارا وپوک ولے داہے
وس خچ خلیسہ تینا کاٹم آسلوک اسکہ۔ غفور نا خنک
پوغانبار خیمہ ن دیرو پیرہ۔ ن درست نابے تغے او چرینگ
آن حالت تہ خراب مسومہ مس۔ ناشاد آبتار آن تہ ہنداخس
متومہ مس کہ غریب کن گڑاس گڑا او چا نابوچ مون ایتے
(Bangulzai, 1984, p. 17)

گل بنگلزئی ناسہ تو سرحال گچین کننگ تینا مٹ
تینٹ ولدا او افسانہ نا سرحال آن پدہراوڑٹی بناامے تینا
افسانہ ناکیک، تو اندن لگک کہ دااسہ نوشت اس اف
بلکہ اواسہ کیمہ اسے ناویڈیوریکارڈنگ اس خوانو کالے
مون مقابل نشان تننگ امے۔

داڑے اسہ بزرغ اسے ناوانا خواری، جفاکشی اونا وئیل
آتاہراوڑٹی ندارہ کشی امے کرینے۔

اونا دا افسانہ غان بزرغ غفور ناڈیک اونا وئیل آک
خوانو کانا مونانینٹ بریرہ۔ کہ اسہ بزرغ اس ہراوڑ ناوئیل
آتا گواچی امے؟

ولدا اوڑتون بوتار نارویہ غاک امر مریرہ؟

داٹی بزرغ او بوتارنا اسہ ایلوڑتون تعلقات آتے تون اوار
اوفتا نفسیات ناہم خوڑتی اٹ جاچ امے ہلنگانے۔ کہ اسہ
بوتار اس امر او گام گام آجُنکا جُنکا ہیت آتیا تینا بزرغ اونا
خابوت امے نہ بیرہ شیف خلیک بلکہ اوفتا زندنا ہریشخ ٹی
حوصلہ شکنی امے کریسہ اوفترے کسرآن چپ شاغک۔ او
لاچاری نازندا اس اون اس نشان ایتک تو ولدا ناو تینا نزورا
نت شپاد امے اسہ روشنائی او دے اناٹک آن ہم نامیت اس۔

داتینا تہٹی اسہ باز بلو فکری او گپ اسے کہ اسہ بندغ
اس تینتون مرو کاہے دادی اوزلم آتا باروٹ سوچ کرے۔
گل بنگلزئی نا کتاب ”دژ داتا گواچی“ ٹی پنی آ نوشتہ
کار عبداللہ جمال دینی نوشتہ کیک کہ:

دا کتاب کہ بین تے دژ داتا گواچی

امے گل صاحب ناسہ جوانو

ازمانک اسپینا پیم اندامے کہ

براسوئی ازمانک ناسہ جوانو

نمونہ اسے۔ واقعی ہمو مخلوق نا

ہموالسی زندنا جاوڑے پیش

کیک کہ اوزنداٹ حقیقت اٹ

دژ داتا گواچی او پیڑی تیان ننا

اُستمان کہ داسکان پھوالی

وہمپ بٹ نازندٹی تفو کرے۔

زندنا ہرڈول ناڈ کاتا گواچی

امے۔ بولان او مولہ ناجل تیٹی دے

چائے کہ اخص در بخت اوفتا

اولیاد آگ باز دلاوری، باتوری

(بادوری) اوسگ اٹ زندانا

داڈ کاتے سہیسہ بسونو او اٹ

وختسکان داڈ کاتے سہور

(Jamaldeni, 2013, p. 8)

عبداللہ جمال دینی نادا بزرغ انا نوشت نارداٹ او ایلو گل
بنگلزئی نا افسانہ غاتا جاچ امے ہلنگ آن پد ن دا سرپند
مرینہ کرے گل بنگلزئی داراج انا باتی تاڈ کاتے باز خڑکان
محسوس کریسہ تینا افسانہ غاتا بشخ جوڑ کرینے۔ گل
بنگلزئی نا افسانہ غاک زیات خلقی آمخلوق نازندا وئیل
آتان از گار او۔ او تینا افسانہ غاتا سرحال تے ہم خلکت ناتول
او بش اوتا وئیل آتان ہلنگ اٹ سرسہب مسونے گل
بنگلزئی تینا مخلوق نا شوان او کُر خواجہ، امے زائیفہ
ناہڑ دے ناتعلق بزرغ او بوتار، میرا ونو کرنا تعلقات تے تون اوار
کباٹلی راج ٹی پیشن مرو کا وئیل آتے موناہیسونے۔

اکبرے دھونکہ یقین مس کہ
 غفور داسہ کناہیت امے ہرفیک
 پارے تہ کہ غفور ناعمر بزغری
 اٹ گیدارا اونا باوہ پیرہ ناوخت
 کُل بین تا خدمت اٹ
 تدمے۔ توانت خیال امے کہ ناماک
 خوانورا فسر جوڑ سرور۔ بیزار کہ
 داژان ای چاو کہ نیان زیات کاریم
 مفک ورنائی ٹی نن تانن کاریم
 کریسہ دھن دم درینگ توسہ ولے
 اینواسہ نن سے نادیر تورنگ آن
 خنک ناخیسن ہڑ سینگانو دانگ
 اینگ لوڑو وپلیسہ۔ کناہیت امے
 ہلیسہ توچناتے تینا داسکول آن
 کشہ اسکول آتیٹی چناتے
 انگریزی او دیچہ پین انت انت بلا
 خوانیفرہ؟

(Bangulzai, 1984, p. 23)

سامراجی قوت آتا اول سر آن اندا کوشست
 برجامسونے کہ اوفک شیف نا خلکت امے علم ہنر
 ناروشنائی آن مثر تخیسہ اوفتالٹ او پل امے کریسہ اوفتے
 مون مُستی گام خلینگ آن توریر۔ او تینا مفاد او منشاکرے
 کاریم اٹ ہتیر۔

اینو وخت بدل مریسہ کنگ امے خلکت آسرات اوزند
 اسے کن علمی وشعوری وژاٹ جہد کنگونہ بیرہ اینونا
 ورناعلمی شعوری وژاٹ بیدار امے بلکہ اوفتباوہ پیرہ غاک
 ہم داہیت امے سرپند مسونو کہ دنیا تون ہم گام مننگ تون
 مُستی ہننگ کہ تعلیم اخہ در ضروری امے گل بنگلزئی
 نوشتہ کیک کہ،

غفورے داسہ تو اکبرناہیتاتیان
 شانزده آنہ یقین مس کہ دابا باکنا
 ماتیان ہوشنگشیایے۔ او خوابک

اندن ”بلسم“ افسانہ ٹی اگہ بزغر غفور خوار او عذاب
 امے تو اونا مارٹی فکر او پام نازالما نظام آن جان خلاصی نا
 جوش او جوزہ نادرشانی ہم امے۔

خلقی زند مرے یا شاری زند بوتار، سرمایہ دار، سرداریا
 بلا تپہ غانا دانفسیات نابیشخ اس جوڑ مسونے۔ او بزغر،
 شوان، پوریا گراتے تینے آن شیف تکیرہ۔ او تے شیف خلیرہ۔

دافسانہ ٹی ہم بزغر غفور نا بوتار او دے ہیت ہیت نا
 زی آشیف خلیک اونازی آملنڈ خلیک۔ ہراژان غفور نا
 مارولی جان داہیت آتے آن اُست اٹ ہلیک۔ ہراژان
 او مونجا مریک۔ ولے بوتار آدانا پچوپرخ اس تمے پک۔ ولے
 غفور تینا مار نا پیشانی نا کرنچ آتان دا اندازہ خلیک کہ
 دلچنکا کودک امے بوتار ناہیت آک وڑیپسہ۔ داڑے دا
 وٹیل نادرشانی مریک کہ اسہ بزغر اسے نازند ہراخواری
 ہرے وسی آن گداریک؟

دافسانہ ٹی نہ بیرہ غفور مون مُستی جوان اوزند اسے نا
 سوچ امے خلیسہ پُر امید مریک بلکہ بوتار نا رویہ غاتے ہم
 جوانی اٹ سرپند مریک۔

ولی جان نہ تو بوتار نا بزغر اس نہ ٹوہو او مزدور۔ ٹک ٹک
 آجواب تسکہ۔ صوبان، نی کنا پیرنگاہ باوہ امے شیف بڑ
 کیسہ۔ تو نانت خیال امے نے آن کس ہریفوک او اف۔ داد
 اُستان تینا کش کہ کنا باوہ نے جواب تتو، توای یا کنا ایلم
 اس ہم چُپ کرو۔ زند بہاز تیزی اٹ مونی روان امے۔ خواجہ
 پوسکنا زندنا روشنائی آرا آرا، گدان گدان امے روشن
 کرینے۔ ائے دیک ہنار کہ اسے بیوس اسے آن باسونا باخو امے
 ہلکوسہ پُدین آلے دوٹی تہ تسوسہ۔ اینونا ورننا پوسکنا
 زند تون گام خلیسہ ہننگ ٹی امے۔ (Bangulzai, 1984, p. 20)

داڑے داہیت پک امے کہ اینونا ورننا علم و ہنر عقل
 وشعور، ٹیکنالوجی نادنیائی خن پٹانے۔ ہراژان داوخت اٹ
 باز گڑاتے ڈکھنگ مفک۔ اونہ بیرہ تینتون مروکا
 بیدادی، زلم، زوراکی تے جوانی اٹ سرپند مریہ بلکہ دنیا
 تون ہم گام مننگ نا جوزہ ہم تخیرہ۔

دافسانہ ٹی گل بنگلزئی اوفتاد او ڈدرشانی امے کریسہ
 نوشتہ کرینے کہ،

ارا مارچاژ ودی مریرہ-اراتون او خاہوت مُستی بریسه
گوریچ، پراورفاتا گواچی مریرہ لنگڑی آن اُست دیر
کیرہ۔ ولدا دا کوڑی آن کارہ۔ اوڈریخت تینا خاہوت آن
تیل تمک۔ اونا ارے کریم بخش ایلو ارا ئیبر اوما، دشت انا
یخ پراورفت آنے ٹی الیک کائک۔ او دریخت اے او مش
جبل او جل تیٹی پٹک خنک ولدا ہڑتوما پوسکن ودی
مروکا کودک آتے ہرفک ہرافک یخ آن دادنیا غان اے دنیا
غاسر مسوہ، ر، او فترے ارفک ایلو پُنا تاپارہ غانن ناتہارمی
ٹی پند خلیسہ بریک داڑے سہب تون او فترے جہہ او جاگہ
کیرہ۔

اوفتا نیز گاری نا حالیت دامریک کہ او فترے تون اوفتا
کفن نا زربہم مفک۔ اوتا کل میرات پد سلوکا ارا ئیبر
آماک، اسہ اُچ اس، اسہ ہیٹ اس گڑاس ہرینگو کورلی
اولیپ مریرہ۔ ہرا کہ نامیتی، ہرے وسی نا آخری حدامے ولے
ولدا ہم اوفک پگہ نایروکا دمے آن نامیت افس۔ ہراوڑ کرے
داڈیہہ انا باتیک بلو وخت اسے آن ڈکھوئیل، دژدیرے وسی
نا گواچی اودا افسانہ ٹی ڈریخت ہم امویل آتا گواچی او۔
ولے ڈریخت ناسگ سینہ اونا خیال نا ئیڑی تینا مٹ تینٹ
اے گل بنگلزئی نوشتہ کیک کہ،

دُریخت نا اُست مستان بسو
سس اودونو دژد اولان خنٹہ مس
اونا چند انا چندی ایڑا ایلک
داڑان زبات ہرے وسی اٹ
کسکوہہ ر۔ اوڑکن داپوسکنو
ہیت الوہہ ر۔ تینا ہندان ہش مس
ہشیک آن نٹ کشا او فترے بیغا
(Bangulzai, 2013, p. 65)

گل نا آزمانکاتا خوانو کا اوفتا ہموماحول ٹی گم مریک
اوپمو کردار تون اوار تمک۔ تینا چندے گرام کیک
پوسکنا آزمانک نا بہلا خوبی ہندا دے۔
نادر قمبرانی نوشتہ کرینے،

گل صاحب نا بیان نا ڈول ماحول
نا منظر کشی داخہ پُراثرے کہ

کہ اسہ بزرغ اسے ناماک خوانر
-پوسکوناز نند ناروشنائی ٹی قدم
ہرفیر دا بندغ داخس دروغ توک
منہ وختس ہُست کنے پارے کہ
کنا بہلا مار پیٹن نا بہلو شماراسے
ٹی خواننگ ٹی اے

(Bangulzai, 1984, p. 23)

گل بنگلزئی راج نا خلقی آوئیل آتے تینا سرحال
جوڑ کریرہ تینا کردار آتے تون پورا پورا انصاف
کرینے۔ گل بنگلزئی خلقی آوئیل آتے نہ بیرہ باز خوڑتی اٹ
پیداوار کرینے۔ ہندن لگک کے اونا قلم ناسیابی تون اوار
اونا اُست انا جوزہ غاک ہم اوار او۔

گل بنگلزئی نافسانہ نوشتہ نا کمال دادے کہ او اول
سراٹ خوانو کا اے تینا کردار آتا وئیل اٹ ڈب ایتک
اواُست اے مونجا کیک۔ ہندن محسوس مریک کہ
افسانہ اسہ بلو راجی یا خلقی وئیل اسے تون
ایسر مریک ولے گل بنگلزئی ہروئیل آن پد ہر سختی
سوری ہر تارمی آن پد اسہ روشن او دے اسے نامیت آن
نامیت اف۔

دژد آتا گواچی (افسانہ) ٹی ہمپ بٹ نا وئیل آک

افسانہ ”دژد آتا گواچی“ ٹی اسہ خلقی او ہمپ و بٹ
کرو کو خاہوت اسے نا ہراوئیل آتے دژدی آزابان اٹ بیان
کرینے۔

افسانہ ٹی ڈریخت پنی او نیازی اسے نا اونا ارے کریم
بخش نا یخ انا دمے تے ٹی کچھی آن پدا خراسان آپننگ نا
واقعہ اے بیان کنگانے۔ ہرانہ بیرہ ہمپ و بٹ، بولان نا جَل
ومش کسرنا سختی سوری تا گواچی او بلکن اوفک
نیز گاری، کم خوراک، کم اولاخی، او کم سیالی نا ہم
وئیل آتا گواچی خننگرہ۔

خلقی وئیل اسے بیان کنگ تون اوار ولدا زندان اُست
تخنک دا افسانہ ٹی اونا نوشتہ نا کمال او عروج اے پیداوار
کیک کہ ڈریخت اونا خاہوت ہراوختا ہمپسہ بولان نا جَل
ومش تے ٹی پند خلیسہ خراسان آمون کیرہ تو بولان اٹ اونا

کثیا Result

گل بنگلزئی نافسانہ غاتا کتاب ”دژد آتا گواچی“ نا افسانہ غاتا جاچاے ہلنگ آن پدن داسرپندمرینہ کہ، گل بنگلزئی ناخنتان ہچو راجی وئیل اس، اوخاص وژاٹ خلقی اووئیل اس او دیم افک۔

او خلقی یا خلقنا پروئیل اے تینا اسہ جتا واسلوب وانداز بیان اٹ پیداوار کریسہ کریئے۔

نہ بیرہ او تیان افسانہ غاتے ٹی خلقی وئیل اترے تون مستی ہیسونے بلکن او وئیل آتا ایسری کن کسر شونی ہم کریئے۔

گل بنگلزئی نافسانہ غاتے ٹی اونا گشاد دادے کہ اوراج ناوئیل آتا باز خوژتی اٹ جاچاے ہلیسہ اگہ راج اے باز نیزگار، لاچار، برے وسی وئیل او دژد آتا گواچی نشان ایتک تو ایلو کنڈا او داگگ تہار آن ترے آن پدروشن او دے اسے نا، اومیت ہم تخک۔

References

- Bangulzai, G. (1984).** *Darhd ata Guachi*. kalat publisher Jinnah road Quetta.
- Bangulzai, G. (2013).** *Darhd ata Guachi (Brahui afsane)* (2nd ed.). Salman Adabi Society Quetta.
- Fayyaz, A. (2015).** *Gechen a afsana*. Brahui Adabi society Quetta.
- Jamaldeni, A. J. (2013).** kana Khiyal. In *Darhd ata Guachi (Brahui Afsane)* (2nd ed., pp. 7–9). Salman Adabi Society Quetta.
- Kambrani, N. (2013).** Adenk. In *Darhd ata Guachi (Brahui Afsane)* (2nd ed., pp. 10–12). Salman Adabi society Quetta.

ولدا اوفتا زند خوشحالی آسراتی اٹ گدارک، گل بنگلزئی نوشتہ کریئے کہ۔

ماہ گنج نامالم لال جان توار کرے آئی ماہ گنج بہ دارغ آتے ہرف۔ مارتہ نوکر خان کرار اسیا ہرفے تینے حویلی نانیامشی درخت نا کیرغ غان تڑ اسے نازیا ایرکش کرے خاچا پروکا مون خڑینکی آخن تیتون ماہ گنج بس کندوری اے ہرفے کلمک آتے درے۔ لال جان ناخنک ماہ گنج نامون ٹی خلوک اسرہ داغریب ناست دلچناڑکن ہشنگا۔ جٹ اسے آن گڈ لال جان ہرا کہ ملخڑ درخت نا کیرغان دیوال ناسہ کنڈان تولوک خڑینک خلنگی اے۔ لال جان ناست پڑ مس مارے تینا باز وار ملخڑ کن شیف پڑز کریئے س (Bangulzai, 2013, p. 107)

براہوئی ٹی پارہ ارارزان مریر اواسٹ ایلوژتون لگیرہ اے نائیغہ ناوخت وخت اس ناٹہیندی یلچنکو بلو جیڑہ مریرہ۔ باز آوختارینہ غاک تینا نرینہی ناگمراٹ نیازی ترے تون باز زلم او برے دادی ہم کیرہ۔ ہرا ارایا خاہوت اٹ لال جان وژا و کماش مرے تو تینا مارتے پنت اونصیحت کریسہ نیازی ترے تون زلم و بیدادی آن توریرہ انتے کہ پیرانگا ک تینا عمر نا تجربہ و مشاہدہ نا حساب اٹ دوننگا وئیل آتا چیڑگنی اے جوان سرپند مریرہ۔

کنا افسانہ غاک پہوالی آخلکت ناہمپ و بٹ، لاب و لائی، میل او خوڑدہ، گدان تابش کنگ او توڈیفنگ، زارنگا گوریچا تیبی نت شہاد بولان ناچل تیبی منزل خلنگ، باسک پاش، نت شہاد، سیرو خلوکا چنا و نیازی تاسویل تون کچھی ناگنڈا ہننگ او ہتم تون پیدا بولان اومولہ نا سخت انگا کسرٹ شال آ (کوٹھہ)، مستنگ او کرخ اوزہری، خضدار آبننگ نابارہ اٹ اریر۔

اگہ ای شال (کوٹھہ) نا آسراتا شہرٹی تولنگ ناوجہ آن تینا خوار آخلکت اے اُستان دیو تو دابلو نا انصافی اس مرواے۔ بروکا دورباری ناتاریخ نوشتہ کروکا ورنہ کئے ہچ وژاٹ ماف کپرواے۔ (Bangulzai, 2013, p. 14)